

‘ஈடு இணைய்லா எவு’

(பிரஞ்சு, கனடா தேசத்தில் மிகவும்
பிரசித்தமான கத்தோலிக்க குரு சார்லஸ்
சினிக்கியின் அற்புத சாட்சி)

பதிப்பாசிரியர்
சுவி. டாகிடரி எஸ்.தாயியன்

நன்கொடை: ரூ. 2.50

ஃபாதர் சாக்லஸ் சினிக்கி (1809 - 1899)

FATHER CHARLES CHINIQUY கனடா தேசத்தினுள்ள மிகப் பிரசித்தமான கத்தோலிக்க குருவானவர். அவர் 1809-ஆம் ஆண்டு ஐந்தை மாதம் 20-ஆம் தேதி க்யூபெக் நகரில் பிறந்தார். மதுபானம் குடியாதவர்களுக்கான ஒரு சங்கம் அமைத்தார். கனடாவின் ‘மதுவருந்தாமையின் அப்போஸ்தலன்’ என அவர் அழைக்கப்பட்டார்.

அவரது திறமையையும் பக்தியையும் அறிந்த கத்தோலிக்க சபை அமெரிக்கா தேசத்தின் இல்லினாய்ஸ் மாநிலத்தில் பிரெஞ்சு - கனடா மக்களின் பொறுப்பை இவரிடம் ஒப்படைத்தது. பிற்காலத்தில் அமெரிக்காவின் பிரசித்தமான அதிபரான ஆபிரகாம் லிங்கனின் ஒரு நண்பராய் விளங்கினார்.

இங்கிலாந்து தேசத்தில் பலமுறை பயணம் செய்குள்ளார். கீழே வரும் செய்தி அவர் இங்கிலாந்தில் கொடுத்தது. அவர் 1899-ஆம் ஆண்டு ஐந்தாண்வரி மாதம் 16-ஆம் தேதி தனது 90-ஆம் வயதில் மன்டிரோல் என்னும் பட்டணத்தில் மரித்தார்.

நான் ஒரு கத்தோலிக்கனாய்ப் பிறந்து கத்தோலிக்க முறைப்படி 1809-ஆம் ஆண்டு ஞானஸ்நானம் பெற்றேன். 1833 - இல் கனடா தேசத்தில் குரு பட்டம் பெற்றேன்.

நான் இதை எழுதும் பொழுது என் வயது 74. நான் குரு பட்டம் பெற்று 50 ஆண்டுகள் ஆகிறது.

நான் 25 ஆண்டுகள் கத்தோலிக்க சபையில் ஒரு குருவாயிருந்தேன். நான் உண்மையை சொல்லுகிறேன். நான் ரோம சபையை நேசித்தேன். சபையும் என்னை நேசித்தது. நான் என்னுடைய ஓவ்வொரு சொட்டு இரத்தத்தையும் என் சபைக்காக செலவழித்திருப்பேன். என் சபையின் அதிகாரத்தையும் ஆளுகையையும் அமெரிக்க தேசத்திலும் உலகமெங்கிலும் விரிவடையப் பண்ண என் ஜீவனை ஆயிரம் முறை கொடுப்பதற்கும் நான் ஆயத்தமாகவே இருந்தேன்.

என் மிகப் பெரிய ஆசை சீர்திருத்த சபையிலுள்ள அனைத்து விகவாசிகளையும் கத்தோலிக்க மதத்திற்கு கொண்டு வருவதுதான். ஏனெனில் என் சபைக்கு வெளியே மீட்பு இல்லையென்று நான் போதிக்கப்பட்டேன். போதித்தேன். இந்த எண்ணிறைந்த புரோட்டஸ்டெண்ட் கிறிஸ்தவர்கள் கத்தோலிக்க சபையில் இல்லாததால் அழிந்து போவார்களே எனப் பரிதாப்பட்டேன்.

நான் சிறு பருவத்தில் வாழ்ந்த ஊரில் பள்ளிக்கூடங்கள் இல்லை. ஆகவே என் அம்மாவே என் ஆசிரியர் ஆனார்கள். அவர்கள் எனக்கு முதன் முதலில் வேத புத்தகத்தையே பாடப் புத்தகமாக வைத்து

எழுத்து எழுத வாசிக்க கற்றுத் தந்தார்கள். நான் எட்டு அல்லது ஒன்பது வயதாயிருக்கும் போது இந்த தெய்வீக புத்தகத்தை சொல்ல முடியாத மகிழ்ச்சியுடன் படித்தேன். என் அம்மா சில வேத பகுதிகளை எனக்கு தெரிந்தெடுத்து தந்தார்கள். வேதத்தை வாசிப்பதில் நான் பெற்ற இன்பத்தினால் மற்ற பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து வெளியே போய் விளையாடுவதை வெறுத்தேன். சில வேத பகுதிகள் எனக்கு மிகவும் விருப்பமாய் இருந்ததால் அவைகளை மனப்பாடம் ஆக்கினேன். ஆனால் என் தாயார் மரித்த பின் வேத புத்தகம் எங்கள் வீட்டை விட்டு மறைந்து விட்டது. எங்கள் குருவானவரே, அதை தனக்கென்று எடுத்துக் கொண்டார் என எண்ணுகிறேன்.

இந்த வேதப் புத்தகம் தான் நான் இனி சொல்லப் போகும் அனைத்திற்கும் அடிப்படை. நான் சிறுவனாக இருந்த பொழுது இந்த வேதத்தின் வெளிச்சம் என் ஆத்துமாவில் போடப்பட்டது. கர்த்தருக்கு ஸ்தோத்திரம். அந்த வெளிச்சம் ஒரு நாளும் அனைக்கப்படவில்லை! அது அங்கேயே எரிந்து கொண்டிருந்தது. கேவனுடைய மட்டற்ற கிருபையால் மீட்கப்பட்டவர்களின் மத்தியில், வெளிச்சத்தின் பிள்ளைகளிடையே, சுத்த சுவிசேஷமாகிய ஊற்றில் பருகும் பரிசுத்துவான்களின் மத்தியில் நான் பெற்றிருக்கும் அந்த அளவிட இயலாத மகிழ்ச்சிக்கு அந்த பழைய வேத புத்தகமே காரணம்.

நீங்கள் கேட்கலாம்; அப்படியானால் கத்தோலிக்க குருமார் தங்கள் சபையாரை, வேதம் வாசிக்க அனுமதிக்க மாட்டார்களோ? என்று இன்று உலகம் முழுவதிலும் கத்தோலிக்கர்களுக்கு வேதத்தைப் படிக்க அனுமதியுண்டு. பல கத்தோலிக்கர்களின் வீடுகளில் வேத புத்தகங்களும் உண்டு. அதற்காக நான் தேவனைத் துதிக்கிறேன்.

நான் இதைச் சொல்லும் பொழுது, முழு உண்மையையும் சொல்ல வேண்டும். ஒரு குருவானவர் கையில் சபை வேத புத்தகத்தைக் கொடுக்கும் பொழுது, அதை நிபந்தனையோடு கொடுப்பார். “அவர்கள் அதை வாசிக்கலாம். ஆனால் ஒரு நாளும் அதிலுள்ள ஒரு வார்த்தையாகிலும், தன் மனசாட்சியின்படியோ, தன் அறிவின்படியோ, தன் மனதின்படியோ, வியாக்கியானப்படுத்தல் கூடாது’ என்பதே அந்த நிபந்தனை. நான் குருவானவராக அபிஷேகம் பண்ணப்பட்ட பொழுது ‘சபைப் பிதாக்களின் ஒத்தொருமித்த கருத்தின்படியேதான், வசனத்துக்கு விளக்கம் கொடுப்பேன் என சத்தியம் செய்திருந்தேன்.’

‘நன்பர்களே, நீங்கள் ஒரு ரோமன் கத்தோலிக்க சபையைச் சார்ந்தவனிடம் போய் நீ வேதத்தை வாசிக்கலாமா எனக் கேளுங்கள். அவன் உடனே ‘ஓ தாராளமாய் வாசிக்கலாமே’ என்பான். அதை

வியாக்கியானம் செய்ய உங்களுக்கு உரிமை உண்டா என்று கேட்டால் அவர்கள் ஒரே வார்த்தையில் ‘இல்லை’ என்பார்கள்.

வேதத்திலுள்ள எந்த வார்த்தையையும் ஜனங்களின் மனசாட்சியின்படியோ, மன விருப்பத்தின்படியோ, வியாக்கியானம் செய்வது அவர்களுக்கு மிகப் பெரிய பாவமாய் முடியுமென குருமார்கள் சொல்லிக் கொடுப்பார்கள். நீங்கள் அப்படி விளக்கம் கொடுத்தால் அழிந்தே போவீர்களென கூறுவார்கள். நீங்கள் வேதத்தை வாசிக்கலாம். ஆனால் வாசிக்காமல் இருப்பது நல்லது. ஏனெனில் அது உங்களுக்குப் புரியாது என்பதே கத்தோலிக்க சபையின் உபதேசம்!

இந்த உபதேசத்தின் முடிவு என்ன? வேத புத்தகம் கைகளிலிருந்தாலும், அதை ஒருவரும் வாசிக்க மாட்டார்கள். படித்தாலும் விளங்காத புத்தகத்தை யார் படிப்பார்கள்? எல்லா குருமாரின் மேஜைகளிலும், சபையாரின் வீடுகளிலும், வேத புத்தகம் உண்டு. ஆனால் ஆயிரத்திற்கு ஒருவரும் படிப்பதில்லை. படிப்பவர்களும் இங்கே கொஞ்சம் அங்கே கொஞ்சமாகப் படிப்பார்கள். முழு வேத புத்தகத்தையும் படிக்க மாட்டார்கள்.

ரோம சபையிலே வேத புத்தகமே ஒரு முத்திரிக்கப் பட்ட புத்தகம். ஆனால் என்னைப் பொறுத்தவரையில் அப்படியல்ல. நான் சிறுவனாயிருந்த பொழுது அது

என் இருதயத்திற்கு மிகவும் அருமையானது. நான் குருவானவான் போது, நான் ஒரு பலவாணாகும்படி, அதைப் படித்தேன். என் சபைக்காக வாதாடுவதற்காக அதைப் படித்தேன். என்னுடைய ஒரு பெரிய நோக்கம், சீர்திருத்த சபைத் தலைவர்களை வாதிட்டு மடக்க வேண்டுமென்பதே. அதற்காக HOLY FATHERS என்னும் புத்தகத்தை வாங்கி வேதப் புத்தகத்தோடு சேர்ந்து இரவு, பகலாக படித்தேன். அவ்விதமாய் கத்தோலிக்க மார்க்கத்திலுள்ள என் நம்பிக்கையை உறுதிப்படுத்தவும் சீர்திருத்த சபைகளோடு போராடவும் விரும்பினேன்.

ஆனால் தேவனுக்கு மகிழை உண்டாக்ட்டும். நான் வேத புத்தகத்தைப் படிக்கும் போதெல்லாம், என் உள்ளத்தில் ஒரு சத்தும் பேசியது. ‘ரோம’ சபையில் வேதத்தைப் பின்பற்றவில்லை. மனித பாரம்பரியத்தையே பின்பற்றுகிறார்கள் என்பது உனக்கு தெரியவில்லையா?’ இரவின் அமைதியான நேரத்தில், நான் அந்த சத்தத்தைக் கேட்டேன். நான் கண்ணரீ விட்டேன். அழுதேன். ஆனால் அந்த சத்தும் வர, வர பலத்தது. இடு முழுக்கம் போல் கேட்டது.

நான் பரிசுத்த ரோமன் கத்தோலிக்க சபையில் வாழ்ந்து மரிக்க விரும்பினேன். ஆண்டவரே அந்த சத்தும் ஓழியட்டும் என ஜெபித்தேன். ஆனால் அது வர வர பலத்தது. நான் வேதத்தைப் படிக்கும் போது தேவன்,

என் விலங்குகளை உடைக்க முயற்சி எடுத்தார். ஆனால் நான் அதை உடைக்கவில்லை. தமது இரட்சிக்கும் வெளிச்சத்துடன் கர்த்தர் என்னிடம் வந்தார். ஆனால் நானோ அதை ஏற்றுக் கொள்ளவில்லை.

ரோமன் கத்தோலிக்க குருமாரிடத்தில் எனக்கு வெறுப்பு இருப்பதாக உங்களில் சிலர் நினைக்கலாம். ஆனால் எனக்கு அப்படியில்லை. சில வேளை நான் அவர்களுக்காக அழுவதுண்டு. ஏனெனில் அவர்களும் என்னைப் போலவே தேவனை எதிர்த்து நிற்கிறார்களே! நான் பாடுபட்டது போலவே அவர்களும் அமைதி இழந்து பாடுபடுகிறார்களே. நான் ஒரு சம்பவத்தை உங்களுக்குச் சொன்னால் அவர்களது நிலைமையை புரிந்து கொள்ள முடியும்.

மாண்டறேலே பட்டணத்தில் 15,000 பேர் உட்காரக் கூடிய ஒரு பேராலயம் உண்டு. அங்கே நான் அடிக்கடி பிரசங்கிப்பது வழக்கம். ஒரு நாள் பரிசுத்த கண்ணி மரியாளைக் குறித்து பிரசங்கிக்கும்படி பிஷப் சொன்னார். நான் மிகவும் மகிழ்ச்சியுடன் ஒத்துக் கொண்டேன். நான் உண்மையென்று நம்பினதை, குருமார் அனைவரும் நம்பி பிரசிங்கப்பதை சபை அங்கீகாரித்ததை வல்லமையாகப் பிரசங்கித்தேன். நான் பின்வருமாறு பிரசிங்கித்தேன்:

ஓருவன் தன் இராஜாவுக்கு எதிராக புரட்சி செய்த பின், தன் சக்கரவர்த்திக்கு எதிராக ஒரு பெரிய குற்றம்

செய்த பின்பு அவன் நேராக வந்து அவரிடம் பேசுவானா? தன் இராஜாவின் தயவை நாடு அவன் முன் வருவானோ? இல்லை. இல்லவே இல்லை. இராஜா அவனைக் கடிந்து கொள்ளுவான், அவனைத் தண்டிப்பான். அப்படியானால், அவன் என்ன செய்வான்? தானே போவதற்குப் பதிலாக இராஜாவுக்கு மிகவும் நெருக்கமான ஒரு நண்பனிடம் சொல்லுவான். ஒருவேளை ஒரு பெரிய அதிகாரியிடம் அல்லது இராஜாவின் சகோதரியிடம் அல்லது இராஜாவின் அம்மாவிடம் சொல்லுவான். அவர்கள் இராஜாவிடம் போய் அவன் காரியத்துக்காக இரக்கக் கேடுவார்கள். இராஜா அவர்கள் நிமித்தமாக அவனுக்கு இரங்குவார். அவன் குற்றங்களை மன்னிப்பார். சரி நாமெல்லாரும் பாவிகளாக இருக்கிறோம். நாமெல்லாரும் இராஜாதி இராஜாவாகிய ஆண்டவருக்கு எதிராகப் பாவம் செய்து விட்டோம். அவருக்கு எதிராகக் கொடி உயர்த்தி விட்டோம். அவருடைய பிரமாணங்களைக் காலின் கீழ்போட்டு மிதித்து விட்டோம். மெய்யாய் தேவன் நுழிடம் கோபமாய் இருக்கிறார். நாம் இப்பொழுது என்ன செய்யலாம்?

நமது இராஜாதி ராஜாவாம் இயேசு கேவனுடைய குமாரன் மட்டுமல்ல, மரியாளின் மைந்தனும் கூட. அவர் தமது தாயை நேசிக்கிறார். பூமியிலே தாயின் விண்ணப்பத்தை மறுக்காத மைந்தன், இன்றும் அவர்கள்

விண்ணப்பத்தை மறுப்பதில்லை. அப்படியானால், நான் இன்று என்ன செய்ய வேண்டும்? பாவங்களால் முடப்பட்டிருக்கும் நாம் இராஜாதி இராஜாவிடம் செல்லத் துணிவோமா? நமது விண்ணப்பங்களை அவரது தூய அன்னையிடம் கொண்டு செல்வோம். அவர்கள் நிச்சயமாக குமாரனிடம் கேட்டு நமக்கு மன்னிப்பைப் பெற்றுத் தருவார்கள். அவர்கள் பரலோகத்தில் நமக்காக ஒரு இடம் கேட்பார்கள். அது நமக்கு நிச்சயமாக கிடைக்கும். உண்மையான பாவ மன்னிப்பும் கிடைக்கும்.

கேட்டவர்களுக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி, இரவும் பகலும் இயேசுவின் பாதத்தில் பரிந்து பேசும் தாயார் இருப்பது அவர்களுக்கு சொல்ல முடியாத ஆனந்தம். அவர்கள் ஆனந்தக் கண்ணரீர் விட்டார்கள். இது ஞானமுள்ள வார்த்தையென்று நான் என்னை மெச்சிக் கொண்டேன். இந்தப் பிரசங்கம் இப்பட்டணத்துக்கே மிகவும் பயனுள்ளது என்று பிஷப் என்னை சிலாகித்துக் கொண்டார்.

இரவிலே முழங்காலில் நின்று என் வேத புத்தகத்தைத் திறந்தேன். அது மத். 12:46-க்கு நேராக திறந்தது. இப்படி அவர் ஜனங்களோடு பேசுகையில், அவருடைய தாயாரும் சகோதரரும் அவரிடத்தில் பேச வேண்டுமென்று வெளியே நின்றார்கள். அப்பொழுது ஒருவன் அவரை நோக்கி, “உம்முடைய தாயாரும் உம்முடைய சகோதரரும் உம்மோடே பேச வேண்டும்

என்று வெளியே நிற்கிறார்கள் என்றான். தம்மிடத்தில் இப்படி சொன்னவனுக்கு “அவர் பிரதியுத்தரமாக: என் தாயார் யார்? என் சுகோதரர் யார்? என்று சொல்லி, தம்முடைய கையைத் துமது சீஷர்களுக்கு நேரே நீட்டி, இதோ என் தாயும், என் சுகோதரரும் இவர்களே! பரலோகத்தில் இருக்கிற என் பிதாவின் சித்தத்தின்படி, செய்கிறவன் எவனோ, அவனே எனக்கு சுகோதரனும், சுகோதரியும், தாயுமாக இருக்கிறான் என்றார்.”

நான் இந்த வசனத்தை வாசித்த பொழுது இட முழுக்கத்தைப் பார்க்கிலும் பலத்த சத்தமாய் கர்த்தர் பேசினார். சினிக்கி, இன்று காலையிலே நீ பெரிய பொய்யை பிரசங்கம் பண்ணினாய். மரியாள் இயேசுவினிடத்தில் கேட்டதை எல்லாம் பெற்றுக் கொண்டாள் என்று சொன்னாய் அல்லவா? அது எவ்வளவு பெரிய பொய். இயேசு பிரசங்கம் பண்ணிக் கொண்டு திரிந்ததினால் பல மாதங்கள் அவரைக் காணாமல் எவ்வளவு துக்கத்தோடு இருந்திருப்பார்கள். இயேசு பிரசங்கிக்கிற இடத்தில் அவர் போன பொழுது அங்கே ஜனங்கள் கூடி இருந்தார்கள். அவளாகவே சத்தமிட்டுக் கூப்பிட்டாள். அவர் காது கேளாதவர் போல் இருந்து விட்டார். இதனால் ஜனங்கள் அதிர்ச்சியடைந்தார்கள். மரியாளுடைய விண்ணப்பம் அங்கீகரிக்கப்படவில்லை. இயேசு மரியாளை வந்து பார்க்கவில்லை. அதற்குப்

பதிலாக என் தாயார் யார்? என் சகோதரர் யார்? என்று சொல்லி தம்முடைய கையைத் தமது சீஷர்களுக்கு நேராக நீட்டி, இதோ என் தாயும், என் சகோதரர்களும் இவர்களே என்றார்.

மறுபடியும் அந்த சத்தம் என்னோடு பேசியது. மாற்கு 3:33-35. லூக் 8:19-21ஐப் படிக்கச் சொன்னது. இந்த வசனங்களில் இயேசு தம்முடைய தாயாளின் விண்ணப்பங்களுக்கு செவி கொடுக்கவில்லை என்பது தெளிவாகிறது. மிகுந்த வல்லமையோடு அந்த சத்தம் சொன்னது: இயேசு சிறு குழந்தையாயிருந்த பொழுது மரியாள், யோசேப்பு ஆகியோருக்கு கீழ்ப்படிந்திருந்தார். ஆனால் அவர் தன்னை தேவகுமாரனென்று உலகத்துக்கு வெளிப்படுத்தின பின்பு மரியாள் மறைந்து போக வேண்டியதுதான். ஜீவனையும், வெளிச்சத்தையும் அடைய உலகம் தேவனை மாத்திரமே நோக்கிப் பார்க்க வேண்டும்.

நண்பர்களே, அந்த சத்தம் இரவு முழுவதும் என்னோடு பேசிக் கொண்டிருந்தது. சினிக்கி, சினிக்கி இன்று காலையில் நீ பெரிய பொய்யைச் சொல்லிவிட்டாய். நீ கட்டுக்கதைகளையும், அர்த்தமற்ற வார்த்தைகளையும் பேசுகிறாய். மரியாளின் எல்லா விண்ணப்பத்துக்கும் இயேசு செவி கொடுக்கிறார் என்று நீ சொல்லும் பொழுது நீ வேத வசனத்துக்கு எதிராகப் பிரசங்கம் பண்ணுகிறாய்

என்று. நான் ஜெபித்தேன். நான் அழுதேன். அது ஒரு தூக்கமில்லாத இரவாக இருந்தது. மறுநாள் பிழப்பின் அழைப்பின் பேரில் அவரோடு காலை உணவருந்த சென்றேன்.

அவர் என்னைப் பார்த்து உன்னைப் பார்த்தால் இரவெல்லாம் அழுது கொண்டிருந்தவனைப் போல் தோன்றுகிறதென்றார். ஜயா நீங்கள் சொல்வது சரிதான். இரவெல்லாம் நான் உறங்கவில்லை.

தனியாக உங்களோடு பேச வேண்டும் என்றேன். காலை உணவை முடித்து விட்டு பிழப் அவர்களின் அறைக்கு சென்றேன். ‘நேற்றைய தினம் நான் பண்ணின பிரசங்கத்தை நீங்கள் வெகுவாக சிலாகித்தீர்கள். ஆனால் உங்கள் சத்தத்தைப் பார்க்கிலும் அப்புறம் என்னிடம் பேசினது, தேவ சத்தம் என்று நான் விகவாசிக்கிறேன். மரியாள் கேட்பதெல்லாம் கிடைக்கும் என்று பிரசங்கம் பண்ணும் போதெல்லாம் கத்தோலிக்க குருக்களும் பிழப்புகளும் பொய் சொல்லுகிறார்கள். இது ஒரு பொய்யே. நாம் உபதேசிப்பது பிசாசின் ஒரு தந்திரம், அது பெரிய தவறு.

பிழப், “சினிக்கி நீ என்ன பேசுகிறாய்? நீ ஒரு புராட்டஸ்டென்ட்காரனாக மாறி விட்டாயா?” என்றார்.

‘இல்லை, நான் ஒரு புராட்டஸ்டென்ட்டாக மாற வில்லை. நான் வேத புத்தகத்தை விரும்பி படிப்பதால்

என்னை புராட்டஸ்டெண்ட் என்று சொல்லுவார்கள்). நான் நேற்று பேசினது மிகப்பெரிய பொய். நீங்களும் அதைப் பிரசங்கம் பண்ணோம் பொழுது பொய்யையே சொல்லுகிறீர்கள்” என்றேன். “சினிக்கி, நீ அதிகம் பேசுகிறாய்.” “இல்லை ஜ்யா, இதோ வேத புத்தகம் இருக்கிறது. இதை வாசித்துப் பாருங்கள்”. பிழிப் வேத புத்தகத்தைத் திறந்து நான் காட்டின பகுதிகளை வாசித்தார். அவர் அது வரையிலும் இந்தப் பகுதிகளை வாசிக்கவில்லையென்றுதான் தெரிகிறது. கடைசியாக இதனுடைய பொருள் என்னவென்று கேட்டார்.

இதுதான் சத்தியம், மரியாள் இயேசுவிடம் ஒரு விண்ணப்பத்தோடு வந்தாள். இயேசு அவளை கடிந்து கொண்டார் என்பது மாத்திரமல்ல. அவனுடைய விண்ணப்பத்தை அங்கீகரிக்கவுமில்லை. எல்லாருக்கும் முன்பாகவும் அவளைக் கடிந்தும் கொண்டார். ஏனெனில் மரியாள் மனுஷனாக வந்த இயேசுவின் தாயாரே தவிர தேவனுடைய தாயார் அல்ல என்றேன்.

பிழிப்புக்கு என்ன பதில் சொல்வதென்றே தெரியவில்லை. இப்பொழுது அவரிடத்தில் நான் சில கேள்விகளை கேட்டேன். ‘ஜ்யா உங்களை இரட்சித்தது யார்?’ ‘இயேசு கிறிஸ்து’ என்றார்.

‘ஜ்யா, இயேசுவும் மரியாளும் பூவுலகத்தில் இருந்த பொழுது பாவிகளை மிக அதிகமாக நேசித்தது இயேசுவா, மரியாளா?’ ‘இயேசு கிறிஸ்து’.

‘என்னுடைய கூடனையும், உங்கள் கடனையும் இரத்தஞ் சிந்தி தீர்த்தது மரியாளா, இயேசுவா?’ ‘இயேசு கிறிஸ்து’ என்றார்.

‘இயேசுவும், மரியானும் பூமியிலிருந்த பொழுது தங்கள் பாவம் மன்னிக்கப்படுவதற்காக யாராகிலும் மரியாளிடத்திலும் வந்தார்களா?’ ‘இல்லை’.

‘இயேசுவினிடத்தில் யாராவது வந்தார்களா?’ ‘ஆம். ஏராளமானவர்கள் வந்தார்கள்!’ ‘யாரையாகிலும், அவர் கடிந்து கொண்டாரா?’ ‘இல்லை. ஒரு நாளும் இல்லை.’

‘என்றைக்காகிலும் இயேசு பாவிகளைப் பார்த்து நீங்கள் மரியாளிடத்தில் போங்கள் என்று சொன்னதுண்டா?’ ‘இல்லை.’ ‘எழைப் பாவிகளைப் பார்த்து என்னிடத்தில் வாருங்கள் என்று இயேசு சொன்னாரா?’ ‘ஆம் சொன்னார்.’

‘இயேசு சொன்ன வார்த்தைகளை என்றைக்காகிலும் திருத்திக் கொண்டாரா?’ ‘இல்லை.’ ‘அப்படியானால் பாவிகளை இரட்சிக்க வல்லமையுள்ளவர் யார்?’ ‘அது இயேசுதான்.’

‘இப்பொழுது இயேசுவும் மரியானும் பரலோகத்திலிருக் கிறார்கள். பாவிகளை இரட்சிக்கும் வல்லமையேயோ, ஆசையேயோ இயேசு இழந்து விட்டார் அல்லது அந்த

வல்லமையை மரியாளுக்கு கொடுத்து விட்டார் என்று நிருபிக்கத்தக்கதாக ஏதாகிலும் ஒரு வசனம் வேத புத்தகத்திலிருக்கிறதா? ’இல்லை.’

“அப்படியானால் நாம் ஏன் அவரிடம் மாத்திரமே சொல்லக் கூடாது? இயேசுவின் அன்பு, இரக்கம், வல்லமை இவைகளை மரியாளோடு ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால், அவள் இல் பொருளாயிருப்பாள். அப்படியிருக்க ஏழைப்பாவிகளை நாம் ஏன் மரியாளிடத்திற்கு அனுப்ப வேண்டும்? ’என்றேன்.

பிஷீப் மரணத்துக்கு குறிக்கப்பட்டவர் போல் மாறி விட்டார். எனக்கு முன் நடுங்கிக் கொண்டிருந்தார். பதிலே சொல்ல முடியவில்லை. வேறு அவசர வேலையிருக்கிறதென்று சொல்லி அவ்விடம் விட்டுப் போய்விட்டார். பதில் சொல்ல முடியாததுதான் அவரது அவசர வேலை.

ஆனால் நான் இன்னும் பரிபூரணமாய் மனந்திரும்ப வில்லை. போப்புவின் கால்களோடு அநேக சங்கிலிகள் என்னைக் கட்டிப் போட்டிருந்தது. என்னைக் கட்டியிருந்த சங்கிலிகள் உடைக்கப்படுவதற்கு முன்பாக நான் செய்ய வேண்டிய யுத்தங்கள் அநேகம் இருந்தன.

அந்நாட்களில் நான் அதிகமாய் குழம்பினாலும் கத்தோலிக்க சபையின் மேலிருந்த பக்தி வைராக்கியம் குறையவில்லை. பிஷீப்புகள் எனக்கு அநேக

அதிகாரங்களையும் வல்லமைகளையும் தந்திருந்தார்கள். போப்பும் என்னை மற்றவர்களுக்கு மேல் மிகவும் உயர்த்தி வைத்திருந்தார். ஆகையால் கொஞ்சம் கொஞ்சமாக சபையை சீர்திருத்தி விடலாம் என்று நம்பிக் கொண்டிருந்தேன்.

1850 ஆம் ஆண்டு நான் இலினாய்ஸ் பட்டணத்தில் சென்று பிரெஞ்சுக்காரர்களுடைய ஒரு நகரத்தை (காலனி) நிறுவினேன். கண்டாவிலுள்ள 75000 பிரெஞ்சுக்காரர்கள் இலினாய்ஸ் பட்டணத்தில் வந்து குடியேறினார்கள். ரோம சபையின் பெயரில் அந்த செழிப்பு நிறைந்த இடத்தை சுதந்திரமாக்கினோம். அவ்விதமான ஒரு குடியேற்ற பட்டணத்தை உருவாக்கின படியால் நான் ஒரு பெரிய ஜகவரியவானானேன். ஏராளமான வேத புத்தகங்களை வாங்கி ஓவ்வொரு குடும்பத்திற்கும் ஓவ்வொரு புத்தகத்தை இலவசமாக வழங்கினேன். இதனால் பிழைப்புக்கு என்னிடம் மிகுந்த கோபம். ஆனால் நான் அதைக் குறித்து கவலைப்படவில்லை. எனக்கு கத்தோலிக்க சபையை விட்டுவிட வேண்டும் என்ற எண்ணம் சிறிதளவும் இல்லை. ஆனாலும் என்னால் முடிந்த அளவிற்கு இயேசு கிறிஸ்து விரும்புகிறபடி சபையை நடத்த விரும்பினேன்.

அந்நாட்களில் பிரெஞ்சுக்காரர்களாகிய நாங்கள் தாங்கிக் கொள்ள முடியாத ஒரு பெரிய குற்றத்தை

சிக்காக்கோ பிஷப் செய்தார். அது ஒரு பெரிய தவறு. ஆகவே நான் அதைக் குறித்து போப்புக்கு எழுதினேன். போப் அவரை சபையை விட்டு நீக்கி விட்டார். அவருடைய இடத்தில் ஒரு புது பிஷப் நியமிக்கப்பட்டார்.

இந்த புது பிஷப் தன்னுடைய பிரதான குருவானவரை என்னிடத்திற்கு அனுப்பினார். அவர் என்னிடத்தில் வந்து ‘சினிக்கி, முந்தின பிஷப்பை தூரத்துவதில் நீர் எடுத்த முயற்சியை குறித்து நாங்கள் மிகவும் சந்தோஷப்படுகிறோம். அவர் மிக மோசமானவர்தான். ஆனால் உம்மைக் குறித்தும் பலருக்கு சந்தேகங்கள் உண்டு. நீர் ஒரு சீர்திருத்தக்காரரென்றும் (புராட்டஸ்டென்ட்) தூர் உபதேசக்காரரென்றும் பலர் சந்தேகப் படுகிறார்கள். நீர் ஒரு பத்திரம் எழுதி தரலாமா? அப்பொழுது நீரும் உம்முடைய ஜனங்களும் உண்மையான நல்ல கத்தோலிக்காரர்கள் என்று உலகம் முழுதும் அறிந்து கொள்ளும் என்றார்.

அதற்கு எனக்கு யாதொரு தடையுமில்லை என்று நான் சொன்னேன். இப்பொழுதுள்ள புதிய பிஷப் அப்படி ஒரு பத்திரம் வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறார் என்றார். என் விசுவாசத்தைக் கலக்கும்படியாய் எனக்குள்ளே இரவும் பகலும் போராடுகிற சத்தத்தை அமர்த்துவதற்கு இது ஒரு நல்ல சந்தர்ப்பம் என்று எனக்குத் தோன்றியது. இதன் மூலமாக நாங்கள் கத்தோலிக்க சபையில் மனித

பாரம்பரியத்தையல்ல. தேவனுடைய வார்த்தையையே பின்பற்றுகிறோம் என்று நிருபிக்க இது ஒரு வாய்ப்பு என்று எண்ணினேன். ஒரு காகிதத்தை எடுத்து பின்வருமாறு ஒரு பத்திரத்தை எழுதினேன்.

“கனம் பொருந்திய ஐயா! இலினாய்ஸ் பட்டணத் திலுள்ள பிரெஞ்ச் கனடாக்காரர்களாகிய நாங்கள் பரிசுத்த கத்தோலிக்க அப்போஸ்தல ரோம சபையிலேயே வாழ விரும்புகிறோம். ஏனென்றால் கத்தோலிக்க சபைக்கு வெளியே இரட்சிப்பு இல்லை. இதை நிருபிக்கும்படியாய் கிறிஸ்துவின் சுவிசேஷத்தில் நாங்கள் காண்கிற கார்த்தரின் வார்த்தைக் கொத்துபடி உமது அதிகாரத்துக்கு கீழ்ப்படிந்து நடப்போமென்று உடன்படிக்கை பண்ணுகிறோம்” என்று அந்தப் பத்திரத்தில் நானும் கையெழுத்திட்டு என் சபையாருடைய கையெழுத்தையும் வாங்கி பிரதம குருவானவரிடம் கொடுத்தனுப்பினேன். அவர் அதை வாங்கிப் படித்து அதைக் குறித்து சிலாகித்துக் கொண்டார். ‘இதுதான் எங்களுக்கு வேண்டியது. பிழைப்பும் இதை ஏற்றுக் கொள்வார். எல்லாம் சரியாகி விடும்’ என்றார்.

பிழைப்பும் இதை வாசித்த பொழுது, அது மிகவும் நூன்றாக இருக்கிறது. நீயும் உன் சபையாரும் சீர்திருத்த சபையோடு சேர்ந்து விடுவீர்களோ என்று பயந்தோம். நீ இந்த வாக்குடன்படிக்கைகளை எழுதித் தந்தது

எங்களுக்கு மிகவும் சந்தோஷம் என்று ஆனந்தக் கண்ணீரோடு சொன்னார்.

நண்பர்களே ! நான் எவ்வளவு குருடனாயிருந்தேன் எனப் பாருங்கள். தேவனோடு என் சமாதானத்தை உண்டுபண்ணிக் கொள்ளா விட்டாலும், ஒரு மனிதனாகிய பிஷப்போடு சமாதானத்தை உண்டுபண்ணிக் கொண்டேன் என்று நான் மகிழ்ச்சியடைந்தேன். பிஷப் எனக்கு ஒரு சமாதான கடிதத்தை தந்தார். அதிலே நாளொரு நல்ல குருவானவன் என்று அறிக்கையிட்டிருந்தார்.

ஆனால் தேவன் தம்முடைய இரக்கத்தின்படி என்னை நோக்கிப் பார்த்தார். என்னுடைய சமாதானத்தை தேவனோடில்லாமல், மனுஷனோடு பண்ணின என்னுடைய சமாதானத்தை அவர் உடைக்கச் சித்தமானார்.

நான் போன பின்பு பிஷப் என்னுடைய பத்திரத்தை எல்லா பிஷப்புகளுக்கும் தந்தி மூலம் அறிவித்து விட்டார். அவர்களெல்லோரும் ஏகமனதாக அன்றைக்கே அவருக்கு பதில் எழுதி விட்டார்கள். ‘அந்த சினிக்கி சீர்திருத்த சபைக்காரனென்று உமக்குத் தெளிவாய் தெரியவில்லையா? உம்மையும் ஒரு சீர்திருத்தக்காரனாக்கி விட்டானே! அவன் உமக்குக் கீழ்ப்படிவேணன்று எழுதவில்லை. வேத வசனத்திற்கு கீழ்ப்படிவேணன்றுதான் எழுதியிருக்கிறான். நீர் அவனுக்கு

எழுதிக் கொடுத்த அந்தக் கடிதத்தை அழிக்காவிட்டால், நீரும் சீர்திருத்த சபைக்காரன்தான்” என்று.

பத்து நாட்களுக்குப் பின்பு, பிழைப்பிடத்திலிருந்து எனக்கொரு கடிதம் வந்தது. நான் அவரைப் பார்க்கச் சென்றபோது, அவர் என்னிடத்தில் தந்திருந்த கடிதத்தைக் கேட்டார். நான் அதை அவர் கையில் கொடுத்தேன். அவர் அக்கடிதத்தைக் கையில் வாங்கிக் கொண்டு ஒடிப் போய் அதை நெருப்பில் போட்டுவிட்டார். நான் அதிர்ச்சியடைந்தேன். என் கடிதத்தைக் காப்பாற்ற ஒடினேன். அதற்குள் அது எரிந்து போயிற்று.

நான் பிழைப்பிடத்தில் திரும்பி, எனக்கு சொந்தமான ஒரு பத்திரத்தை, என் கையிலிருந்து வாங்கி, என் அனுமதியில்லாமல், அதை அழிப்பதற்கு உமக்கென்ன துணிச்சல் என்று கேட்டேன். “சினிக்கி, நான் உன்னுடைய மேலதிகாரி. நான் உனக்குக் கணக்கு கொடுக்க வேண்டியதில்லை” என்றார்.

‘ஜயா, நீங்கள் எனக்கு மேலுள்ள அதிகாரிதான். நான் ஒரு சாதாரண குருவானவர்தான். ஆனால் நும் இரண்டு பேருக்கும் மேலான அதிகாரமுள்ள ஒரு தேவன் இருக்கிறார். எந்த ஒரு மனிதனையும் திருப்திபடுத்துவதற்காக, அந்த அதிகாரத்தை ஒருநாளும் நான் விட்டுவிட மாட்டேன். அந்த தேவனுடைய

சமூகத்திற்கு முன்பாக நீர் செய்த இந்த அக்கிரமத்தை நான் எதிர்க்கிறேன்.’

‘நீ எனக்கு பிரசங்கம் பண்ண வந்துவிட்டாயோ?’ என்றார். ‘அப்படியல்ல, ஐயா! என்னை அவமானப்படுத்தத் தான் இங்கு அழைத்தீரா என்று அறிய விரும்புகிறேன்’. ‘சினிக்கி, நீ எனக்கு ஒரு பத்திரம் எழுதித் தந்தாய். அது எனக்குக் கீழ்ப்படகிறேன் என்கிற பத்திரமல்ல என்று உனக்கு நன்றாகத் தெரியும். ஆகவே தான் நான் உன்னை இங்கு வரவழைத்தேன்’ என்றார். ‘அப்படியானால், எப்படிப்பட்ட பத்திரத்தை என்னிடத்தில் எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?’

‘இயேசு கிறிஸ்துவின் கவிசேஷத்திலுள்ள, கர்த்தருடைய வார்த்தையின்படியே என்ற வாக்கியத்தை அதிலிருந்து எடுத்துவிட வேண்டும். எடுத்துவிட்டு என்னுடைய அதிகாரத்துக்கு நிபந்தனையின்றி கீழ்ப்படகிறேன் என்று எழுதித் தர வேண்டும்’ என்றார். நான் எழும்பி, ‘பிஷப் அவர்களே! நீங்கள் என்னிடத்தில் கீழ்ப்படதலின் பத்திரத்தைக் கேட்கவில்லை. உங்களை ஆராதிக்கும் பத்திரத்தைக் கேட்கிறீர்கள்; அதை நான் தர முடியாது.’

‘அப்படி உனக்கு எழுதித் தர முடியாது என்றால்... நீ இனி கத்தோலிக்க குருவானவர் அல்ல’ என்றார்.

நான் தேவனுக்கு நேராக என் கைகளை உயர்த்தி ‘சர்வ வல்லவமையுள்ள தேவன் என்றென்றைக்கும் மகிமைப்படுவாராக’ என்று சூறிவிட்டு பிழப்பின் அரண்மனையை விட்டு வெளியேறினேன்.

என் அறைக்குள் சென்று கதவைப் பூட்டி, முழங்காலில் விழுந்தேன். நான் செய்த எல்லா காரியத்தையும் தேவனுடைய சமூகத்தில் ஆராய்ச்சி செய்யத் தொடங்கினேன். அப்பொழுது ரோம சபை கிறிஸ்துவின் சபையாய் இருக்க முடியாதென்று முதன் முதலாகத் திட்டமும், தெளிவுமாக அறிந்து கொண்டேன். நான் இந்த பயங்கர சுத்தியத்தை அறிந்து கொண்டது சீர்திருத்தக்காரர்களுடைய வாயிலிருந்தல்ல. கத்தோலிக்க சபையின் எதிர்ப்பாளர்களிடமிருந்தல்ல. கத்தோலிக்க சபையிலிருந்தே கற்றுக்கொண்டேன். வேத வசனத்தைப் புறக்கணிக்கிறேன் என்று எழுதிக் கொடுத்தாலோழிய நான் கத்தோலிக்க சபையில் இருக்க முடியாதென்பதை அறிந்து கொண்டேன். கத்தோலிக்க சபையை விட்டுவிட்டது நல்லது என்று தெளிவாய் அறிந்து கொண்டேன். ஆனால் என்னை பயங்கர கார்மேகம் வந்து மூடிவிட்டது. அந்த அந்தகார இருஞுக்குள்ளிருந்து கதறினேன்.

‘என் தேவனே, என் தேவனே, ஏன் என் ஆத்குமாவை கார்மேகம் சூழ்ந்து கொள்கிறது. வழிகாட்டும்

ஆண்டவரே' என்று கண்ணோரோடு கதறினேன். பதிலொன்றும் எனக்குக் கிடைக்கவில்லை.

ரோம சபையை விட்டேன். என் ஸ்தானங்களை விட்டேன். என் மேன்மைகளை விட்டேன். என் சகோதர, சகோதரிகளை விட்டேன். எனக்கு அருமையா யிருந்தவர்கள் அனைவரையும் விட்டேன். போப், பிஷப், குருமார் அனைவரும் என்னைப் பத்திரிகைகளிலும், மேடைகளிலும் தாக்கப் போவதைக் கண்டேன். அவர்கள் என் ஸ்தானத்தையும், என் மேன்மையையும், என்னுடைய நல்ல பெயரையும் கூடுமானால், என் ஜீவனையும் எடுத்துப் போடுவார்கள் என்று கண்டேன். எனக்கும் ரோம சபைக்கும் இடையே ஒரு பெரிய மரணப் போராட்டமே ஆரம்பித்து விட்டது என்று கண்டேன்.

இந்த யுத்தத்தில் எனக்கு உதவி செய்யக் கூடிய, யாராவது நண்பர்கள் மீதியிருக்கிறார்களா என்று பார்த்தேன். ஒருவரையும் காணவில்லை. என்னுடைய மிக அருமையான நண்பர்களும், சிறேநுகிதர்களும் சபிக்கத்தான் செய்வார்கள் என்று உணர்ந்தேன். எல்லாரும் என்னை துரோகியாகக் காண்பார்கள். என் ஜனங்கள் என்னைப் புறம்பாக்குவார்கள். எண்ணிறந்த நண்பர்களுள்ள எனக்கு அருமையான இந்த நாடும் என்னை சபிக்கும். நான் உலகத்திற்கு ஒரு அருவருக்கப்படத்தக்கவனாகி விட்டேன். சீர்திருத்த சபைகளிலே எனக்கு ஏதாகிலும்

நன்பர்கள் இருப்பார்களோ என்று எண்ணிப் பார்த்தேன். ஆனால் காலமெல்லாம் அவர்களை நான் எதிர்த்துப் போராடினபடியால் அங்கேயும் எனக்கு எந்த நன்பர்களும் இல்லை. இந்தப் பெரிய யுத்தத்தை நான் தனித்தே போராட வேண்டும் என்று அறிந்து கொண்டேன். இந்த பயங்கரமான நேரத்தில் இது எனக்கு தாங்கக் கூடாத பாரமாயிருந்தது. கர்த்தர் அற்புதம் செய்யாதிருந்தால் என்னால் தாங்கியிருக்கவும் முடியாது. என் அறையை விட்டு இந்த குளிர்ந்த உலகத்திற்குள் போக முடியாதென்று எண்ணினேன். என் கையைப் பிழக்க ஒரு கரமோ, என்னைப் பார்த்து சிரிக்க ஒரு முகமோ இல்லை. என்னை துரோகி என்று எண்ணுகிறவர்கள் மாத்திரமே உண்டு.

தேவன் எனக்கு மிக தூரமாயிருப்பதாகத் தோன்றியது. ஆனால் அவரோ எனக்கு மிகச் சமீபமாய் இருந்தார். திடீரென்று ஒரு எண்ணம்: உன்னுடைய வேதாந்தம் உன்னிடத்தில் இருக்கின்றது. எடுத்து வாசி, நீ வெளிச்சம் காண்பாய். முழங்காலில் நின்று நடுங்கும் கரங்களோடு வேத புத்தகத்தைத் திறந்தேன். அதை நானல்ல, கர்த்தரே எனக்காகத் திறந்தார். நான் பார்த்த பொழுது 1 கொரி 7:23ஐ கண்டேன்.

‘நீங்கள் கிரயத்துக்குக் கொள்ளப்பட்டார்கள். மனுষி ருக்கு அடிமைகளாகாதிருங்கள்’. இந்த வார்த்தையின்

மூலமாய் எனக்குள் ஒரு வெளிச்சம் உண்டாயிற்று. இரட்சிப்பின் இரகசியத்தை முதன் முதலாக விளங்கிக் கொண்டேன். இயேசு என்னை விலைக்கு வாங்கி விட்டார். நான் இரட்சிக்கப்பட்டு விட்டேன். இயேசு என்னுடைய தேவன். தேவனுடைய கிரியைகளைல்லாம் பூரணமானவைகள். ஆகவே நானும் பூரணமாய் இரட்சிக்கப்பட்டு விட்டேன். இயேசு என்னை பாதியாக இரட்சிக்க மாட்டார். அவருடைய இரத்தத்தால் இரட்சிக்கப்பட்டேன். அவருடைய மரணத்தால் இரட்சிக்கப்பட்டேன்.

இந்த வார்த்தைகள் எனக்கு மிகவும் இனிமையாயிருந்தது. நான் வாக்குக் கடங்காத மகிழ்ச்சியை உணர்ந்தேன். என் ஆத்துமாவில் ஜீவ ஊற்று திறந்தது போலவும், ஒரு புதிய வெளிச்சம் பாய்வகு போலவும் தோன்றியது. நான் எனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டேன். நான் மரியாளிடம் போனபடியால் இரட்சிக்கப்படவில்லை. பாவ சங்கீர்த்தனத்தினால் இரட்சிக்கப்படவில்லை. உத்தரிக்கும் ஸ்தலத்தினால் இரட்சிக்கப்படவில்லை. பலிகளாலும் புண்ணிய கிரியைகளாலும், இரட்சிக்கப்படவில்லை. ‘இயேசுவால் மாத்திரமே நான் இரட்சிக்கப்பட்டிருக்கிறேன்’. அஸ்திபாரத்திலிருந்து உடைந்து விழுந்த கோபுரம் போல் ரோம சபையின் எல்லா தூர் உபதேசங்களும் என் மனதை விட்டு விழுந்து அகன்றது.

அன்று எனக்கு உண்டான மகிழ்ச்சியும், சமாதானமும் தேவனுடைய தூதர்களுக்குக் கூட உண்டாயிருக்க முடியாது. இயேசுவின் இரத்தம் இந்த ஏழையின் பாவ ஆத்துமா வழியும் பாய்ந்து ஒடியது. நான் மகிழ்ச்சியின் ஆரவார சத்தத்தோடு சொன்னேன். ‘ஓ’ என் அன்பு இயேசுவே! நான் அதை உணருகிறேன். எனக்கு தெரியும். நீர் என்னை இரட்சித்து விட்டீர். இது தேவனுடைய ஈவு. நான் உம்மை ஏற்றுக் கொள்கிறேன். என் இதுயத்தை நீர் ஏற்றுக் கொண்டு அதை உமது தேவ ஈவாக வைத்துக் கொள்ளும். என்னை சுத்தமும் பெலமுள்ளவனாக்கும்படி என்னிலே நிலைத்திரும். என்னிலே நீர் வழியாக, ஓளியாக, ஜீவனாக நிலைத்திரும். இன்றுமென்றும் நீர் என்னிலேயும், நான் உம்மிலேயும் நிலைத்திருக்க உதவி செய்யும். என் அன்பான இயேசுவே ‘நீர் என்னை மட்டும் இரட்சித்தால் போதாது’ என் ஜனங்களை எல்லாம் இரட்சியும். நான் அவர்களுக்கும் இந்த ஈவை வெளிப்படுத்தக் கிருபை தாரும். அவர்களும் என்னைப் போல் உம்மை ஏற்றுக் கொண்டு, நான் இப்பொழுது மகிழ்ச்சியாய் இருப்பதை போல அவர்களும் மகிழ்ச்சியாயிருக்கட்டும்.

இவ்விதமாய் நான் வெளிச்சத்தையும், இரட்சன்யத்தை யும் இரகசியத்தையும் கண்டு கொண்டேன். அது மிகவும் எளிமையானது. அழகானது. களங்கமில்லாதது. மிக மேன்மையானது. என் ஆத்துமாவின் கரங்களைத்

திறந்து இந்த ஈவை ஏற்றுக் கொண்டேன். இந்த தேவ ஈவினால் நான் ஐசுவரியனாகக் காணப்பட்டேன்.

என் நண்பர்களே, இரட்சிப்பு ஒரு ஈவு, நீங்கள் அதை ஏற்றுக் கொள்வதைத் தவிர வேறொன்றும் செய்ய வேண்டியதில்லை. அதை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். அதை நேசிக்க வேண்டும். அதைத் தந்தவரையும் நேசிக்க வேண்டும். நான் வேத புத்தகத்துக்கு ஒரு முத்தம் கொடுத்து இயேசுவைத் தவிர வேறொன்றையும் குறித்து இனி பிரசங்கம் பண்ண மாட்டேன் என்று பிரதிஷ்டை பண்ணினேன். ஞாயிற்றுகிழமை காலையில் என் ஐங்களின் நடுவே வந்தேன். என்னைப் பார்த்ததும் பரபரப்படைந்து என்னிடத்தில் ஓடி வந்தார்கள். என்ன செய்தி என்று என்னிடத்தில் கேட்டார்கள். அவர்கள் எல்லாரும் ஆலயத்தில் சூடினபோது, இந்த ஈவை அவர்களுக்கு எடுத்துச் சொன்னேன்.

‘தேவன், இயேசுவை ஒரு ஈவாக எனக்குத் தந்திருக்கிறார். இயேசு கிறிஸ்துவின் மூலமாய் என் பாவங்களை மன்னித்து, எனக்கு நித்திய ஜீவனை ஈவாகத் தந்திருக்கிறார். என் அருமையான நண்பர்களே.. நான் உங்களை விட்டுப் பிரிய வேண்டிய காலம் வந்திருக்கிறது. ரோமன் கத்தோலிக்க சபையை நான் என்றென்றுமாய், விட்டு விலகி விட்டேன். இயேசுவின் ஈவை ஏற்றுக் கொண்டேன். நான் உங்களை கனம் பண்ணுவதால்

என்னை உங்களிடம் திணிக்க நான் விரும்பவில்லை. இயேசுவை பின்பற்றுவதைப் பார்க்கிலும் போப்புவை பின்பற்றுவதும் இயேசுவின் நாமத்தைச் சொல்வதைப் பார்க்கிலும், மரியாளின் நாமத்தைச் சொல்வதும் உங்களுக்கு நல்லதென்று தோன்றினால், நீங்கள் எழுந்து நின்று அதை எனக்குத் தெரியப்படுத்துங்கள் என்றேன்.’

அக்கூட்டத்தில் ஒருவராகிலும் எழுந்து நிற்கவில்லை. அந்த ஆலயம் ஜனங்களின் பெரு மூச்சினாலும், விம்மலினாலும், கண்ணீரினாலும் நிறைந்தது. யாராகிலும் என்னைப் பார்த்து நீ போ என்று சொல்லுவார்கள் என்று எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் ஒருவரும் அப்படிச் சொல்லவில்லை. நான் அவர்களைக் கவனித்தபோது அவர்களிடம் ஒரு பெரிய மாற்றம் வந்திருப்பதைக் கண்டேன். அறிவுக் கெட்டாத ஒரு அற்புதமான மாற்றம். நான் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு அவர்களைப் பார்த்துச் சொன்னேன்.

நேற்று என்னை இரட்சித்த சர்வ வல்லமையுள்ள தேவன் உங்களையும் இரட்சிக்க முடியும். என்னோடு சேர்ந்து நீங்களும் வாக்குத்தத் நாட்டுக்குள் பிரவேசிக்க முடியும். என்னோடு சேர்ந்து இந்த ஈவை நீங்கள் ஏற்றுக் கொண்டால், அந்த ஈவிலே மகிழ்ச்சியாகவும், ஜகவரிய சம்பன்னர்களாகவும் இருப்பீர்கள். போப்புவைப் பின்பற்றுவதைப் பார்க்கிலும் இயேசுவைப் பின்பற்றுவது

உங்களுக்கு நலமென்று தோன்றினால், மரியாளின் நாமத்தை சொல்லுவதைப் பார்க்கிலும், இயேசுவின் நாமத்தை சொல்லுவது நலமென்று தோன்றினால், உத்தரிக்கும் ஸ்தலத்தில் நம்பிக்கை வைப்பதைப் பார்க்கிலும், ஆட்டுக் குட்டியானவரின் இரத்தத்தில் நம்பிக்கை வைப்பது நலமென்று தோன்றினால், கத்தோலிக்க சபையின் உபதேசத்தை ஒரு குருவானவர் உங்களுக்கு பிரசங்கம் பண்ணுவதைப் பார்க்கிலும், இயேசுவின் சுத்த சுவிசேஷத்தை நான் உங்களுக்கு பிரசிங்கப்பது நலமென்று உங்களுக்குத் தோன்றினால், நீங்கள் எழும்பி நின்று, நீங்கள் அதை எனக்குக் காட்டுங்கள். இதோ நான் உங்களுடைய மனுஷன் என்றேன்.

ஒருவர் கூட மீதி இல்லாமல் எல்லாரும் எழும்பி நின்றார்கள். நான் அவர்களோடு இருக்க வேண்டுமென்று வேண்டிக் கொண்டார்கள்.

இந்த பெரிய ஈவு முதன் முதலாக அவர்கள் கண் களுக்கு முன்பு முழு சவுந்தர்யத்தோடு வெளிப்பட்டது. அதை அவர்கள் விலையேறப் பெற்றதாகக் கொண்டார்கள். அதை ஏற்றுக் கொண்டார்கள். அந்தத் திரள் கூட்டத்தின் மகிழ்ச்சியை வார்த்தைகளால் வர்ணிக்க முடியாது. என்னைப் போல் அவர்களும் அந்த ஈவில் மகிழ்ச்சி அடைந்தார்கள். ஐசுவரிய

சம்பன்னராணார்கள், அன்று ஓராயிரம் ஆத்துமாக்களின் பெயர்கள் ஜீவ புத்தகத்தில் எழுதப்பட்டன. ஆறு மாதத்தில் மனந்திரும்பினவர்களுடைய எண்ணிக்கை இரண்டாயிரமாயிற்று. சில ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் அது இருபதாயிரமாயிற்று. அவர்கள் தங்கள் வஸ்திரங்களை ஆட்டுக்குட்டியின் இரத்தத்தால் தோய்த்து வெளுத்தவர்கள்.

இந்த செய்தி அமெரிக்கா முழுவதும் வேகமாகப் பரவியது. பிரான்சிலும், இங்கிலாந்திலும் செய்தி பரவினது. கனடா தேசத்தின் மிகப் பிரசித்தி பெற்ற குருவானவரான சினிக்கி, கத்தோலிக்க சபையை விட்டு தன் ஜனத்தோடு விலகி விட்டார் என்று அனைவரும் அறிந்து கொண்டார்கள். செய்தி கேட்ட இடத்திலெல்லாம், கர்த்தருடைய நாமும் மகிமைப்பட்டது. நீங்களும் என்னோடு சேர்ந்து, ஆண்டவருடைய பரிசுத்த நாமத்தை, மகிமைப்படுத்துவீர்கள் என்று விகவாசிக்கிறேன். ஏனெனில் அவர் என் ஆத்துமாவுக்குச் செய்ததை நான் உங்களுக்கு சொல்லிவிட்டேன்.

அமெரிக்காவிலுள்ள ரோமன் கத்தோலிக்கர்களுக்காக ஜெபியுங்கள். இவ்வுலகத்தில் நான் பரதேசியாய் தங்கும் நாட்களில் நான் செல்லுமிடமெங்குமுள்ள, கத்தோலிக்கர்கள் இந்த சொல்லி முடியாத ஈவை ஏற்றுக் கொள்ள

நான் ஒரு கருவியாய் மாற ஜெபித்துக் கொள்ளுங்கள். கர்த்தருடைய நாமம் மகிமைப்படுத்துவதாக.

நண்பர்களே ! பாஃதர் சார்லஸ் சினுக்கி அவர்களின் சாட்சியை படிக்கும் பாக்கியம் பெற்றேன். அவருடன் தேவன் எப்படியெல்லாம் இடைபட்டு இலவச ஈவாகிய இரட்சிப்பை அவருக்கு தேவன் அருளினார் என்பதை அறிந்திடும்போது மெய்யாகவே என் உள்ளம் உடைக்கப்பட்டது. இந்த சாட்சி அநேகருக்கு குறிப்பாக ரோமன் கத்தோலிக்கர்களுக்கு மிகவும் பயனளிக்கும் என்று நம்புகிறேன். படிக்கும் அனைவரும் மெய்யான இரட்சிப்பை பெறுவார்கள் என்ற ஆவியானவரின் வழிநடத்துதலோடு வெளியிடுகிறேன். கத்தோலிக்க சகோதர, சகோதரிகளை பெந்தகோஸ்தேகாரர்களாக மாற்றுவதல்ல என் நோக்கம். வேத சத்தியத்தின்படி நடந்து அவர்களும் பரலோக பிரஜைகளாக மாற வேண்டும் என்பதே. இந்த சாட்சி புத்தகத்தை மற்றவர்களுக்கும் வாங்கிக் கொடுத்து படிக்க செய்வதின் மூலம் அவர்களும் இரட்சிக்கப்படுவார்கள். கர்த்தருடைய கிருபை உங்களை தாங்கி வழி நடத்துவதாக !

அண்புடன்,
உங்கள் நலனில்
சகோ. எஸ்.தூயப்பன்